

במדינה

מישטרה

נוק-אאוט למישטרה

עיסקת-החבירה של המישטרה

עם הפורץ לא עתה יפה,

והחשוד החרימפשע ישב בכלא

שיבועה חודשים

"שיבועה חודשים שיבתי כמו כלב בבית הסוהר, רק מפני שמישהו במישטרה בתי שמש לא טובל במיוחד את הפרצוף שלי", טוען במדרות דויד בן-חמו (21). אבל עכשיו, אחרי שיצאתי זכאי בבית-המשפט, אף אחד לא מכיר אותי ולא זוכר אותי. מי יחזיר לי את כל החודשים שישבתי בכלא? מי יפצה אותי? מי ימנע שאלה. בית-המשפט זוכה את הנאשם, דויד בן-חמו, שהואשם בפריצה ובגניבת תכשיטים בשווי 3600 ל"י. אך אותו בית-המשפט, הציב מיספר סימני שאלה ברורים, הנוגעים לאופן התנהגותם של אנשי-המישטרה — סימני-שאלה, שי עדותי שקר, הפעלת לחצים על עדים והער למת מידע מבית-המשפט. אינו רב, ואנו העובדות לא החמיאו כלל לאנשי מישטרת ירושלים, שנאלצו להרכין את ראשיהם ולספוג את דיברי התוכחה של השופט. בחודש נובמבר אשתך נעצר בבית שמש הצעיר עמרם מלכה, כחשוד בהתי פרצות לביתה של הסיבה כהן ובגניבת חפציה ערך מהבית. בהודאתו במישטרה, שנגבתה ביום המעצר, הודה עמרם מלכה שביצע את המעשה לבדו. ארבעה ימים אחרי מתן עדותו הראשונה שינה את הודאתו, וסיפר שאת הפריצה ביצע יחד עם שותפו, דויד בן-חמו.

"מעדותו של מלכה", אמר השופט, "עור לה כי במשך ארבעת הימים שבין מירת ההודאה הראשונה והשנייה, היה נתון ללחצים כבדים כדי שיספר שבן-חמו היה שותף לעבירה. העד מלכה מסר את עדותו, מאחר שלא היה לו כוח לעמוד יותר בלחצים אלו".

עיסקת-חבירה. אך בכך עדיין לא הסתיימה הפרשה. הגיחוך הגדול לשיאו כאשר הודיע התובע שתוא מסכים להקל בעונשו של מלכה, שכן אין לו הרשעות קודמות, וכי הוא מוכן להתחשב בעובדה שזו לא עבירתו הראשונה על החוק. גל ציחקוקים עבר באולם בית-המשפט כאשר שלף עורך-הדין סירקיס מתיקו דף מחשב, שבו פורטו יתור מעשר עבירות שנוקפו לחובתו בשנים האחרונות.

נסיונות הגימגום של אנשי התיבועה והמישטרה, שניסו לתרץ את הדבר בכך ששחכו לקחת את גיליון-הרשעות, לא הוסיפו גם הם לאמיתותה של המישטרה. והצביעו שוב על העובדה שהשפה ודאית עוד בלשלים מוקדמים של המישפט: כי במישטרה עיסקת-החבירה עם עמרם מלכה — סיכס בינו לבין נציגי המישטרה, כי תמור רת עדותו שתפיל את דויד בן-חמו, שזה היה שותף לעבירה, תישכח העובדה שלווחבו גיליון הרשעות קודמות, ועונשו יוקל במידת האפשר.

לנוכח עובדות ברורות אלה החליט השופט לזכות את דויד בן-חמו, ובכך דינו לא חסך דיבר-יתוכחה מאנשי המישטרה, הבורים שכל האמצעים כשבים כדי לסגור חשבונות בבית-המשפט, ולכן לא בכל מחיר אנשים חפים-משפט.

מי יפצה? אך מאבקו של בן-חמו לא הסתיים בבית המישפט. עם מעצרו בחודש נובמבר, תבעה המישטרה להתי זיקו במעצר עד תום ההליכים המישפטיים בגדול. השופט נעתר לבקשה, ובכך חמו בילה במעצר יותר משיבועה חודשים, למרות שהחוק מבדיל מדינת ישראל, אינו מחייב מתן פיצויים במקרים כאלה, מתכונן בן-חמו להיאבק בכל כוחו כנגד מצב שבו המדינה אכן הכירה בחפותו בכך שזיכתה אותו בבית המישפט, אך מאלצת אותו לשלם את מלוא המחיר על התעללותה של המישטרה.

"אני יודע שסידרו אותי", הוא אומר, "וניסו להתלבש עלי, אבל עכשיו, אחרי שיצאתי זכאי וכולם יודעים שבמישטרה ניסו לדפוק אותי, לא מגיע לי שמישהו יפצה אותי על התקופה הארוכה, ששבתי סתם בכלא? מי יחזיר לי את חודשי העי בודה שהפסדתי, ואת הבושה שלי, שעבד שני כולם יודעים, שבן-חמו עברין גדול שאפילו בערבות לא רוצים לשחרר אותו?!"

(המשך ממעמד 26)

פלא כלל על היחס שבו זוכים פירסומיו. בשיחה עימו, לפני חודש, אמר: "מכ" נים את הכתיבה שלי, אנטישמית. זה ברור, לגבי השילטונות, כי מי שאינו מקבל את הגירסה שלהם למציאות, הוא בהכרח אנטישמי".

מרסדן גייל להאשמות כאלה. בתחילת חודש מארס השנה טען היומון הארץ, כי הכתיבה של מרסדן, "הגיעה לשפל אנטי-ישראלי חדש". אישום זה התייחס לתכתובת של מרסדן שבה נאמר כי חיילי צה"ל היכו שני נערים ערביים באשכיהם, במהלך הפגנה שנערכה באחת מערי הגר הארץ האשים את מרסדן באנטי-ישראליות, מבלי שבדק את העובדות שער ליהן התבססה הכתבה. העיתון לא טרח כלל להביא את ההאשמה לידעתו של מרסדן, אבל הכתב הבריטי הוותיק מורגל ככגון אלה.

היחסים בין הממשל הצבאי והעיתוני אים הורים הם גרועים מפני שהממשל אי- בד את כל אמיתותו בעיניהם, הוא אומר. "יום אחד, לפני כמה חודשים, טילפנו אלי שני אנשים וביקשו שאבוא לסקר הפגנה בעיירה מסוימת בגדה, לא נסעתי. מפני שהפגנות האלה דומות זו לזו ואינו מעניינות במיוחד. בערבון של אותו יום טילפנו האנשים האלה שנית, וביקו שזני שאבוא לראות כיצד פיוור השל- נגות את ההפגנה. נסעתי, כשראיתי את האנשים, לא האמנתי. היו שם חמישים ר- שמונה פצועים, אנשים שהוכו עד זוב דם. ימים שבורות. בתים שנפרצו סתם כך, בכל שרר הרס מכוון.

"צילצלתי למי שהיה אז דובר הממשל הצבאי ביהודה ושומרון, וביקשתי ממנו שיגיב על האירועים. הוא אמר שיוכל להשיב לי רק כעבור שעות אחדות. חיכתי תי לטלפון, אולם הדובר לא התקשר. מאחר שהזמן שנתר על לסגירת הגיליון בלונדון היה קצר, התקשרתי אל הדובר ותגובתו היתה: מר מרסדן, אני יודע שיש לך בעייה, אבל מבחינתנו, מה שי- ראית פשוט לא התרחש". מרסדן, לטעמי נהו, נאלץ לפרסם את הידיעה ללא תגובה של הממשל, תוך הסתמכות על מראה- עיניים בלבד, אבל העדויות של מרסדן אינן מספיקות עבור שגרירות ישראל בלונדון.

דימוי של מדינה נאורה. את נושא היחס המשפיל בעצירים הביטחוניים מסקר מרסדן מזה חודשים רבים. לא אחת הוא נתקל בתגובה בנוסה של: "למה אתה כותב רק על השילולי בי-טח ראל?" הוא מתייך, "מה אספר לקור- אים שלי בבריטניה? על מיפצלים בעי- רות-שיתות? על ילדים חיכונים? את זה מעניין? הדברים המעניינים את הקוראים באמת הם המצב בשטחים. על אני כותב על עצירים ביטחוניים, על עניינים, וכל הידיעות שלי מוכחות את- רי שהן מתפרסמות. אני נפגש עם עצי- רים, עם בני המישפחות, כשביקשתי את תגובתו של מנהל כלא מסויים על הי- דיעות שבדתי, שלפיהן מתעללים בעצי- רים ומצלים לרעה את מסכויות השי- טור, הוא סירב להיפגש עמי. הממשל מקשה עלי בכל צעד. אבל אני הייב לדווח על מה שיעניי ראות, ואין לי כל נטיות אנטי-ישראליות, להיפך, השילטונות, ל- התנהגותם המשוהה, מבליצים אותי ב- סם רק את הגירסה שלי, ולאחר מעשה הם טוענים שהיא חד-צדדית".

ועל שום מה העניין המיוחד שמגלים העיתונאים באירופה לגבי הנעשה ביהודה ושומרון? אריק מרסדן מסביר: "הקרבות בלבנון הם מה שמכונה, סיפור גרוע, למרות העניין ההומניטרי, אנשים הת- עייפו כבר מקריאה על לבנון. מפני ש- הם מאמינים שהערבים מסוגלים לדכא ר- לענות את אחיהם. אבל לישראל יש דימוי של מדינה נאורה. העולם אינו מכין כיצד ייתכן שבמדינה כזאת יש מישטר דיקטטורי, אנשים לא מאמינים".

מעיד מרסדן על עצמו: "אני ימני קיצוני בהשקפות הפוליטיות, טורי, מן האסכולה הישנה, אבל ניכח המצב הקיים בישראל אני מוצא את עצמי מוהה עם אנשי השמאל, מפני שאיני מאמין במ- דיניות של דיקטטור, וכל עוד תחיה מדיניות כזאת בשטחים המוחזקים — אמישך לדי- ווח על כך, בין אם הדבר מוצא חן בעיני השילטונות הישראלים ובין אם לאו".

התקף להתקף חולפים מספר שביעות ופי- עמים אפילו שנים.

על פי המחקרים שנעשו בתחום זה, יש בתיסמונת האפילפטית גם התקפים פסי- כיים שונים, המופיעים חולפים בפתא- מיות ובצורות מגוונות: עכירת-רוח, פחד דים, סילוף-חושים, חיונות-שווא והתי- פרצויות של זעם. במצבי דימדום אפיר- לפטיים עשוי המותקף לבצע מעשים חמרי- רים, מתוך הסח הדעת שלאחר מעשה משתכחים ממנו כליל.

זוהי הסיבה שלמרות העובדה שבררך כלל חולי המחלה הם אנשים נורמאליים בין התקף להתקף, מסוגלים לתפקד כר- ארי, אין מגייסים אותם לצבא ואין מאפי- שרים להם לנהוג ברכב. שיעור השיחורר בצבא האמריקאי בשל סיבה זו מגיע לכי- 0.5 אחוז מכלל המתגייבים לשירות.

בררך כלל מסוגלים חולים אפילפטיים

קוצר

אריה קוצר, ממקימי תנועת תכלת-לבן של תנו- עת'החרות בהסתדרות, ברשה ניצב עתה דויד לוי, קוצר זכור שמינויו של לוי הוא עלבון לתנועת ז'בוטינסקי וכי לוי הציג את עצמו בפניו בעבר כ,סגן במילואים בצה"ל".

להמשיך באורח-חיים נורמאלי ותקין, אלא שעליהם להימנע מקצועות ותפקידים ש- בהם עלול איבוד הכרה זמני — אף לדקות או שניות מעטות — לסכן את עצמם ואת זולתם.

כמה אישים חשובים בהיסטוריה האנ- שית ובתולדות התרבות היו חולי מחלת- נפילה, כך שבעבריה זו לכשעצמה, אין כדי למנוע מאדם חולה-נפילה לכהן כש- — אם כי קיימים חילוקי-דיעות לגבי הזק ששלולה מחלה זו לגורם לתאי המוח של האנשים החולים בה, טיפול רפואי נמרץ ושיטתי עשוי בהחלט לרסן את המחלה ולהשפיע בצורה יעילה וחיונית על החולים.

כיום ידוע שבעבר סבל דויד לוי מהתי- קף אפילפטי, על מצבו כיום, יכול רק הוא עצמו להעיד. אבל העובדה שה- תיר את העובדות הקשורות במחלה זו וניסה לטעון כי מיגבלותיו נובעות ממה- לתעינייים בלבד, יש בה כדי להטיל ספק במידת כנות ויכולתו לומר את האמת — תכונות שרצוי ששר בממשלת-ישראל יהיה מחונן בהן.

ברומא העתיקה כונתה מחלת-הנפילה, בין השאר, גם בשם "מחלת אסיתר-האו- רחים", זאת על שום כלל שהיה מקובל ברומי, שאם אחד החולמים באסית- האורחים שכונסה בפוליס רומנוס נתקף בהתקף אפילפטי יש להפסיק מיד את הדימויים, ההתקף האפילפטי התפרש על ידי הרומאים כאות מבשר רע מטעם האלים.

כיום אפשר רק לקוות, שבממשלת הלי- כוד לא ייתקף אף אחד מהשרים בהתקף אפילפטי, שכן, נוכח האמונה המחודשת זו, בחסדי שמיים השורה על ממשלה זו, עשוי גם שם התקף כזה להתפרש, חלילה, כאות מבשר רע משמיים, בעוד שלמעשה הוא מבשר בסך הכל רק שאחד השרים העלים אליי מידע על מצב בריאותו מחבריו.

ידוע בצילה, אלי הגיעו החיילים רק חודשים אחרי המהפכה. הם פרצו לבית, שרפו רהיטים וספרים. ניתוח הכלב גלי- קתתי למחנה צבאי ליד העיר ואלפאראיסו, האשימו אותי במתן מחסה לשמאלנים בורחים.

כל מי שהשתייך אייפעם למיפלגתו של איינדה נקרא שמאלני ונחשב כבורה. האשמות ממשיות לא היו נגדי, בכל-זאת נחקרתי לילות ארוכים ואפילו איימו על חיי. הם גם איימו לאנוס את בתי מירנה לנגד עיני. היא היתה אז בת 12.

אחרי חודשים אחדים שוחררה מיגרטה והושמה במעצר-בית, ורק בעזרת אירגון אמנסטי שוחררה. לדיברי יהודים שהגיעו מצילה רק בתקופה האחרונה, מוסיפים העיונים והטור השלוש כתבתי המדינה בעלת אוכלוסייה של 12 מיליון נפשו, מדי יום נמלטים ממנה עשרות בני-אדם, למרות האיסורים והקשיים, מישרד-החוק הנישראלי עושה הכל כדי לחלץ יהודים, הנחשבים כאויבי המישטר, ונשלחים לי- מחנות-הריכוז הרבים במדינה.

חשש

מעימות חריף

מדינת-איפוא, אישר בכל-זאת מישר- רדה-החוק לאונייה אסטרלדה, אוניית- העיונים, להיכנס לטסה המים הטריטורי- יאלים של ישראל ולעגון במל חופה? ומדוע אפשר לאנשי ציוותה לסייר בר- ארץ? הסביר אחד מאנשי מישרד-החוק, שביקש שלא נפתם את שמו: "האיש- של שמישרד-החוק נתן היה פורמאלי ביל- בה, ככלל, מישרד-החוק הישראלי משתדל לשימור על הסטאטוס-קו ביחסי ישראל- צילה, למרות ההפכה הצבאית. שגריר- ישראל בצילה חילץ לא אחת יהודים וגם אחרים מצפורני הטיור הצבאי הר- צילה-אני.

עיונים ודיעו שהאונייה שימשה ספינת- עיונים ואיננה בית-ספר צף לצורעי הצי, שגדל יאחרי ההפכה הצבאית, לא היינו נותנים את האישור. היינו עושים זאת בשקט, אבל את האישור לא היינו נותנים. בינתיים כבר ניתן האישור, וביטולו עלול לעורר עימות חריף בין ישראל לצילה, עד כדי החרת השגרירים".

אולם להחץ עור, בסופו של דבר, בתי- חילת השבוע החליטו שרי-החוק היוצא ינאל ארון, ובשר היתחון היוצא, שימנע- לון, לבטל חלק מן האישור שניתן לו אסטרלדה, ההחלטה קובעת כי האונייה חוכל להיכנס לרציפי נמל חופה, אולם אנשיה לא יורשו לרדת ממנו ופרט לשרי- רותי-החוק, שהייבת ישראל לספק לכל ספי- נה בתחום המים הטריטוריאליים שלה, לא תקבל אסטרלדה כל שירות אחר.

כמה אישים חשובים בהיסטוריה האנ- שית ובתולדות התרבות היו חולי מחלת- נפילה, כך שבעבריה זו לכשעצמה, אין כדי למנוע מאדם חולה-נפילה לכהן כש- — אם כי קיימים חילוקי-דיעות לגבי הזק ששלולה מחלה זו לגורם לתאי המוח של האנשים החולים בה, טיפול רפואי נמרץ ושיטתי עשוי בהחלט לרסן את המחלה ולהשפיע בצורה יעילה וחיונית על החולים.

כיום ידוע שבעבר סבל דויד לוי מהתי- קף אפילפטי, על מצבו כיום, יכול רק הוא עצמו להעיד. אבל העובדה שה- תיר את העובדות הקשורות במחלה זו וניסה לטעון כי מיגבלותיו נובעות ממה- לתעינייים בלבד, יש בה כדי להטיל ספק במידת כנות ויכולתו לומר את האמת — תכונות שרצוי ששר בממשלת-ישראל יהיה מחונן בהן.

ברומא העתיקה כונתה מחלת-הנפילה, בין השאר, גם בשם "מחלת אסיתר-האו- רחים", זאת על שום כלל שהיה מקובל ברומי, שאם אחד החולמים באסית- האורחים שכונסה בפוליס רומנוס נתקף בהתקף אפילפטי יש להפסיק מיד את הדימויים, ההתקף האפילפטי התפרש על ידי הרומאים כאות מבשר רע מטעם האלים.

כיום אפשר רק לקוות, שבממשלת הלי- כוד לא ייתקף אף אחד מהשרים בהתקף אפילפטי, שכן, נוכח האמונה המחודשת זו, בחסדי שמיים השורה על ממשלה זו, עשוי גם שם התקף כזה להתפרש, חלילה, כאות מבשר רע משמיים, בעוד שלמעשה הוא מבשר בסך הכל רק שאחד השרים העלים אליי מידע על מצב בריאותו מחבריו.